

Skaitymai

Nr. 10 (16)

Augsburgas, 1946 m.

kovo mėn. 9 d.

II metelis

Matronis

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

VIII

Juškylai laimingai išgirsti neteko
Lauryno, bet viską supr. stl. pradėjo,
Rūstybė, kaip upė, palengva nuseko,
Širdy vien tik juoktis orėjo.

Tai Juozas į kunigus eit. nekatinas?
Dėl jos tai? Ir ji nepasergėjo to?
Jo būdas, mat, slėptis jam lūpas rakina!
Reikės ji prašokint ryto.

Jai taip idomu, kaip tai melis jam šodžiai,
Ilgai pasislėpė, geliančia prašoka.
Ne taip, kaip Monkauskajai, kurs kalba nuobodžiai,
Nes žino, kad Vanda jam teka!

Už Juozo tekėti? O, ne, niekada!
Juk ji ne kaimietė, jis pats tur suprasti!
Bet jo paklausti šnekos kai kada —
Melian, negu aukšą atkast!

Kas širdį žmogaus besuprasti galės?
Ji mainos, kaip margos padangės nuo vėjo,
Bet neina pavėjai: ir tą pamylės,
Kurio sau pavergti nespėjo.

IX

Širdis be karionės nemoka mylėti:
Be kilūčių toj gęsto aistra kibirkštis.
Kur lengva mylėti, nereikia kentėti. —
Ten rankos jinai nešties.

Kas skausmo nemigęs naktims nepažino,
Kas neslėpė riedančių ašarų savo,
Kas savo širdies sopuliais nemirino —
Tas melė sapnuot tesapnavo.

Tas laimei pastėktį gal rankę išties,
Kaip kūdikiš menkos, drobėdams baillai.
Noversta! Jis rakto nerus nuo širdies;
Bet jo neužmuš sopuliai.

Ant žemės platiis neišlepė vaikiai!
Jiems kauki ant tako gana pamestū!
Laimingū! Jų meliai taip reikia menkai:
Nežina troškinių aukštū!...

Kad Juozas jau taip neužilgo ketino
Į kunigus stoti, Juškylai pagailo,
Dabar gi, kad paslaptį visą jo žino,
Jai juokas iš galiesčio kvailo.

Už jo ištekėti! O, nei niekadasi!
Ir Juozas patsai juk suprasti tut gali.
Išklausiusi jo siepiamosios maldos,
Nusuka sau juokais ję į šalį.

Linksmutė, kaip paukštis, pabudęs iš ryto,
Pakėlusį jėgą, namo besukubėjo.
Aplinkui ilg pagirto neužmatyto
Sienpiūtė pakvėpus krutėjo.

X

Nuo Girdevainių dvarto ilg pagirto tėtis
Baltais dobilėliais išpintas šolynas;
Apliekui, kur žūrū, po pievas plačiasias
Tarytum, sujudęs skruzdėlynas.

Ant dalgū pailakę antai šienpiūviai,
Sakytum, mėgina vis kirsti plačias;
Išvydusi mirtį, kolė pasgyviai
Lyg prašo: „Greičiau, bent greičiau!“

Kaip vilnys ant marių nuo miltinio vėjo,
Tais pradėjęs guldos ant prievos žalios;
Pakrikę vainikai gardžiau sakvėpėjo,
Ramos pasigėidę galios.

Tenai ant kalvos bedainuodami krauna
Mergaitės ir vyrų plačius vežimus;
Paraudusius skruostas jiems prakaitas plauna,
Bet veidas sau linksmas, ramus.

„Sakyk man, Petruki!“ pasipuošusi rūtom
Užklauso Barbūtė, primindama pleką:
„Tikrai gi senovėje vilktakiū būlai?
Kaip mūsų senoliai dar šneka“.

„A, Dievas juos žino! Būk, daugel galėję
Senovės žavėtojai!“ smeigdamas žakę
Į kupetį šieno, Petrukas atsakė:
„Ir žmones užkeskt! mokoje.“